

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiul judiciar al Curții de Apel Comrat din 22 ianuarie 2019, declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Sîrbu Lilia, în cauza penală în privința inculpatului

Ostrioglo Vadim XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 25.07.2017 - 09.07.2018,
instanța de apel: 27.07.2018 - 22.01.2019,
instanța de recurs: 08.02.2019 - 19.06.2019.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Comrat din 09 iulie 2018, Ostrioglo Vadim a fost condamnat în baza de art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 6 ani închisoare.

În conformitate cu art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepsei aplicate prin sentința Judecătorei Comrat din 11.08.2017 și decizia Curții de Apel Comrat din 17.10.2017, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 09.07.2018.

De la Ostrioglo Vadim s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile de judecată în sumă de 6341 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 20 septembrie 2016, în jurul orei 23.00, inculpatul Ostrioglo V., aflându-se în casa din XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX, cunoscând cu bună știință că XXXXX, născută la XXXXX, este minoră, aplicând constrângere fizică și psihică, a întreținut cu ultima un raport sexual forțat.

Instanța a reținut că inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția, declarând că față de partea vătămată nu a aplicat violență fizică, totul a fost benevol.

Totodată, vinovăția inculpatului este confirmată integral prin probele administrate, inclusiv declarațiile părții vătămate minore XXXXXX, martorilor Terzi V., Grancear A. și Terzi G.

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca viol, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică sau profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința, săvârșit cu bună știință asupra unei minore.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a comis o infracțiune gravă, fiind minor, că anterior a fost judecat, la locul de trai se caracterizează negativ, în locurile publice se comportă obraznic, are multe aduceri silite la poliție pentru comiterea diferitor încălcări, nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, că sancțiunea art. 171 alin. (2) Cod penal, prevede pedeapsa închisorii de la 5 la 12 ani, că conform art. 70 alin. (3) Cop penal, la stabilirea pedepsei închisorii pentru persoana care, la data săvârșirii infracțiunii, nu a atins vârsta de 18 ani, termenul închisorii se stabilește din maximul pedepsei, prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, reduse la jumătate.

3. Inculpatul a declarat apel solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri, prin care procesul penal să fie încetat.

Apelantul a invocat că dosarul penal este întocmit cu încălcări grave, dat fiind faptul că partea vătămată inițial nu dorea să depună cererea la politie în

privința lui, din motiv că violul nu a avut loc, însă în instanța de judecată și-a schimbat declarațiile și l-a ponegrit.

Partea vătămată a fost impusă să scrie cererea în privința lui, din cauza că ei s-au despărțit.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Comrat din 22 ianuarie 2019, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Ostrioglo Vadim, în baza art. 84 alin. (4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că prima instanță a dat o apreciere corectă probelor administrate și întemeiat a ajuns la concluzia cu privire la vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Însă, inculpatului i-a fost stabilită definitiv pedeapsa prea aspră, sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani.

Or, sancțiunea art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, prevede pedeapsa închisorii de la 5 la 12 ani.

Inculpatul a comis o infracțiune gravă, dar la o vârstă minoră, lipsind circumstanțe agravante.

Astfel, pedeapsa definitivă stabilită inculpatului în temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, pentru concurs de infracțiuni, va corespunde criteriilor generale de individualizare a pedepsei, prevăzute în art. 75 Cod penal, va fi proporțională cu caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii comise și va da posibilitatea corectării și reeducării vinovatului, luând în considerație principiul umanismului legii penale, prevăzut de art. 4 și 61 Cod penal.

5. Procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul Central, Lilia Sîrbu, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că inculpatul nu a recunoscut vinovăția, nu a contribuit la descoperirea infracțiunii, s-a eschivat de la prezența în fața organului de urmărire penală și instanței de judecată.

În procesul urmăririi penale cât și examinării în fond, au fost stabilite lipsa circumstanțelor excepționale cât și cele atenuate, iar datele privind personalitatea acestuia confirmă predispunerea lui la comiterea infracțiunilor, ținând cont de caracteristica negativă la locul de trai, inculpatul anterior a mai comis infracțiunii și nu o dată, dar careva concluzii pentru sine nu a făcut, circumstanțe care au fost luate în considerație la aplicarea pedepsei de prima instanță, soluția fiind bine argumentată.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal

concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, dar fiind minor, cât și de prevederile art. 7, 61, 70 alin. (3), 75, 84 alin. (4) Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea pedepsei închisorii pentru persoana care, la data săvârșirii infracțiunii, nu a atins vârsta de 18 ani, termenul închisorii se stabilește din maximumul pedepsei, prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, reduse la jumătate. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în conformitate cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 5. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

În același timp, conform art. 66 alin. (2) pct. 2) și 8) Cod de procedură penală, inculpatul are dreptul de a tăcea și a nu mărturisi împotriva sa, să facă declarații sau să refuze de a le face, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa. Potrivit art. 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură penală, inculpatul nu poate fi forțat să mărturisească împotriva sau să-și recunoască vinovăția și nu poate fi tras la răspundere pentru refuzul de a face astfel de declarații.

Deci, argumentul recurentei că inculpatul nu și-a recunoscut vina, este absolut neîntemeiat (pct. 5. din decizie).

Or, această circumstanță constituie un drept legal al inculpatului și nu face parte din categoria celor agravante, prevăzute în art. 77 Cod penal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Sîrbu Lilia, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Comrat din 22 ianuarie 2019, în cauza penală în privința lui Ostrioglo Vadim XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 12 iulie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun